

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2**, se sídlem Francouzská 808/19, 120 00 Praha 2, proti nečinnosti žalovaného ve věci žalobcovy žádosti o poskytnutí informace ze dne 28. 8. 2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2014, č. j. 5 A 216/2013 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (později postoupenou Městskému soudu v Praze jako místně příslušnému soudu) se žalobce (dále také „stěžovatel“) domáhal ochrany před nečinností žalovaného ve věci žádosti o informaci ze dne 28. 8. 2013.

Žalobce v reakci na výzvu Městského soudu v Praze (dále jen „městského soudu“) k zaplacení soudního poplatku požádal o osvobození od soudních poplatků, které mu nebylo přiznáno usnesením téhož soudu ze dne 27. 1. 2014, č. j. 5 A 216/2013 - 14. Proti tomuto rozhodnutí brojil stěžovatel kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 As 34/2014 - 11. Městský soud proto žalobce vyzval usnesením ze dne 30. 4. 2014 k zaplacení soudního poplatku, v jehož záhlaví uvedl, že jde o

soudní poplatek za žalobu „*proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2013 vydaného ve věci žalobcovy žádosti o informace ze dne 28. 8. 2013*“. Tato výzva byla žalobci doručena do vlastních rukou dne 14. 5. 2014. Žalobce na uvedenou výzvu zareagoval podáním ze dne 19. 5. 2014, v němž poukázal na formulaci výzvy a uvedl, že soud není oprávněn měnit předmět řízení ani vyměřit poplatek za návrh, který nebyl podán.

Toto podání již městský soud samostatně neposuzoval a přímo rozhodl o zastavení řízení nyní napadeným usnesením, a to ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) ve spojení s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Ve včas podané kasační stížnosti proti napadenému usnesení městského soudu o zastavení řízení stěžovatel označil několik pochybení městského soudu i Nejvyššího správního soudu (týkajících se i předchozích rozhodnutí), jež jsou dle jeho názoru důvodem pro zrušení nyní napadeného usnesení (samotná neosvobození od soudních poplatků, délka lhůty k zaplacení soudního poplatku, „nesoudný“ postup soudu atp.). Stěžovatel konkrétně požaduje zrušení napadeného usnesení městského soudu z důvodu, že neobdržel žádnou výzvu k zaplacení soudního poplatku po vydání předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci přezkumu neosvobození stěžovatele od soudních poplatků v předmětném řízení. Jako podpůrný argument uvádí, že nepodal žalobu „*proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2013*“, jak bylo uvedeno nesprávně v předmětné výzvě městského soudu. Formálně vadný akt soudu podle jeho názoru nemá právní účinky, přičemž žádná osoba není povinna platit poplatek za žalobu, kterou nepodala.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval splněním podmínek řízení o kasační stížnosti. Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s., přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody konstatoval, že napadené rozhodnutí přezkoumá z kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ačkoli sám stěžovatel své námitky nepodřazuje pod žádný ze zákonem stanovených důvodů. Nejvyšší správní soud dle své ustálené judikatury nicméně vychází z toho, že „*pokud ze znění kasační stížnosti vyplývají důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně*.“ (rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje i právo na bezplatné zastoupení (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu

pokračování

je rozhodnutí (usnesení), jímž bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudního poplatku, a to poté, co účastník řízení požádal o osvobození od soudního poplatku, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, přístupný na www.nssoud.cz). Kasační stížnost lze tedy i při absenci těchto podmínek projednat a jedná se rovněž o kasační stížnost přípustnou. Nejvyšší správní soud se však zabýval pouze těmi kasačními námitkami, které směřují proti žalobou napadenému usnesení. Námitky, které se netýkají důvodů zastavení řízení, nelze podřadit pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., což znamená, že se jedná o námitky nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se především nebude zabývat námitkami, které se týkají neosvobození stěžovatele od soudních poplatků, neboť ty posuzoval již v řízení pod sp. zn. 2 As 100/2013.

Právní úprava zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku je obsažena v § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, dle kterého *„nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“* Soud tedy může řízení zastavit tehdy, pokud žalobce nezaplatil soudní poplatek i přesto, že byl před zastavením řízení k jeho zaplacení soudem vyzván. Obě tyto podmínky byly v případě stěžovatele splněny.

Jak vyplývá ze soudního spisu, městský soud takto skutečně vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku (viz usnesení ze dne 30. 4. 2014) ve lhůtě 7 dnů. Tato výzva byla stěžovateli prokazatelně doručena. Stěžovatel pak nemá pravdu, že soudem stanovená lhůta sedmi dnů k zaplacení soudního poplatku je v jeho případě příliš krátká. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, byly za příliš krátké označovány jediné lhůty výrazně kratší (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 – 73). Je také třeba zdůraznit, že se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za žalobu byl splatný dnem jejího podání. Pokud stěžovatel poplatek při podání žaloby neuhradil, byl soud povinen vyzvat ho ke splnění této povinnosti v náhradní lhůtě; v jejím rámci má účastník řízení ještě možnost napravit své opomenutí a dodatečně soudní poplatek zaplatit. Zaplatit soudní poplatek přitom stěžovatel mohl ve smyslu § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích do doby, než příslušné napadené usnesení nabylo právní moci, což v případě stěžovatele bylo právě dne 19. 6. 2014. Jak vyplývá z judikatury zdejšího soudu, je posledním dnem, kdy je účastník řízení oprávněn právně relevantním způsobem zaplatit soudní poplatek, den doručení usnesení o zastavení řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 – 41, publikovaný pod č. 1218/2007 Sb. NSS či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, publikovaný pod č. 2328/2011 Sb. NSS).

Ke druhé stěžovatelově námitce, že městský soud se v důsledku chyby v psaní dopustil změny předmětu řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že rovněž nejde o důvodné tvrzení. Je sice pravdou, že stěžovatelem namítaná formulace je ve výzvě městského soudu k zaplacení soudního poplatku obsažena, ale zároveň je tam uvedeno, že jde o žalobu „ve

věci žalobcovy žádosti o informace ze dne 28. 8. 2013“, což již plně odpovídá obsahu podané žaloby. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že datum 10. 10. 2013 je v žalobě ve vztahu k úkonům žalovaného zmíněno, ovšem nikoliv v petitu žaloby. Stěžovatel tedy musel nepochybně vědět, že se jedná o výzvu k zaplacení soudního poplatku v tomto řízení, a nikoliv v jiném. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem ke zkušenostem, které stěžovatel získal díky značnému počtu obdobných řízení, které svými podáními zahajuje, není představitelné, že by mohl být uveden v omyl touto chybou v psaní, které se městský soud dopustil. Nejvyšší správní soud uzavírá, že výzva k zaplacení soudního poplatku byla dle svého obsahu ve vztahu k žalobci i předmětu řízení jednoznačná.

Z výše uvedených důvodů tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí nezákonností ani jinou namítanou vadou, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu